

D ů v o d y:

Dovolací rekurent, pokud se týče jeho zástupkyně česká finanční prokuratura jest toho názoru, že pro přikázání požadované dávky z majetku z nemovitostí vl. čís. 2188, 2259 a 2405 stačila přihláška berního úřadu, i když v ní byla dávka z majetku z uvedených nemovitostí udána toliko úhrnkem a nikoli pro každou nemovitost zvlášť, a že, co se týče čisté hodnoty, kterou třeba pro přikázání dávky z majetku znáti, ježto dávka ta požívá přednostního pořadí nejvýše do 30% čisté hodnoty (§ 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.), stačilo sdělení berního úřadu, že 30% čisté hodnoty uvedených tří nemovitostí činilo k rozhodnému dni, to jest k 1. březnu 1929 celkem 14.866 Kč. Tento názor jest mylný. Ježto podle § 62 uvedeného zákona požívá dávka z majetku přednostního práva zástavního z nemovitosti, na kterou dávka vypadá, nestačila úhrnná přihláška pro všechny tři nemovitosti, nýbrž bylo třeba uvést v přihlášce dlužnou dávku pro každou nemovitost zvlášť. Co se pak týče čisté hodnoty nemovitostí, nestačilo pouhé její sdělení berním úřadem a nad to sdělení rovněž jen úhrnné, nýbrž bylo třeba dokladů, na příklad ověřeného výpisu ze spisů příslušného vyměřovacího finančního úřadu (§§ 33 a násl. zákona čís. 309/20, sb. n. s. 5635) o tom, jaká čistá hodnota byla při každé z uvedených tří nemovitostí vyšetřena (§ 210 ex. ř., rozhodnutí sb. n. s. čís. 4933, 5529, 6446, 7173). Úhrnnou přihláškou dávky z majetku a pouhým úhrnným sdělením berního úřadu o čisté hodnotě vydražených nemovitostí, nebyly splněny předpoklady pro přikázání dávky z majetku z dotyčných nemovitostí a rekursní soud nepochybil, nepřikázav dávku z majetku.

Čís. 9168.

Nemocenské pojištění.

Věnování k účelům vytčeným v § 9 b) odstavec první a druhý zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. může se státi jen ze zvláštního fondu.

Usnesení představenstva okresní nemocenské pojišťovny bez dozorčího výboru o věnování a výplatě peněz nemohlo založiti platný závazek okresní nemocenské pojišťovny ani právo druhé strany. Není vyloučeno, by se pojišťovna nedomáhala takto neprávem vyplaceného peníze na příjemci, třebas jest oprávněna vymáhati náhradní nároky proti členům představenstva.

Nezákonné usnesení představenstva okresní nemocenské pojišťovny může býti zrušeno dozorčím úřadem.

(Rozh. ze dne 12. září 1929, R I 532/29.)

Okresní nemocenská pokladna v R. věnovala městské obci R. 50.000 Kč na stavbu nemocnice a 10.000 Kč na pořízení sanitního auta. Napotom splynula okresní nemocenská pokladna v R. s okresní nemocen-

skou pokladnou v J. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se okresní nemocenská pokladna v J. na městské obci R. vrácení oněch 60.000 Kč, ježto prý dar odporoval zákonu o nemocenském pojištění dělníků čis. 33/88 v doslovu zákona čis. 457/17 a 268/19, kde podobná věnování jsou zakázána. Námitku nepřipustnosti pořadu práva s o u d p r v é s t o l i c e zamítl usnesením pojatým do rozsudku, a rozsudkem pak žalobu zamítl. D ů v o d y: Jde o to, zda 1. věnování bylo zákonem dovolené, 2. zda bylo potřebí pro toto věnování schválení dozorčího úřadu a 3. jaký účinek na platnost tohoto věnování mělo rozhodnutí ústřední sociální pojišťovny v Praze, kterým prohlásila usnesení okresní nemocenské pokladny v R. z 22. listopadu 1925 o darování částek, o které jest spor, za neplatné a nařídila, by soudně bylo vymáháno vrácení daru, a posléze 4. zda pohnutkou k darování byly snad jiné důvody rázu národního, by snad bylo zabráněno přesunu majetku řízeného původně institucemi s většinou českou. Pokud se týče prvé otázky, zda věnování, o které jde, jest vůbec podle zákona přípustné, jsou pro posouzení věci rozhodná ustanovení § 9 b) a § 25 zák. o nemoc. pojištění, novelisovaného zák. ze dne 20. listopadu 1917, čis. 457 ř. zák. § 9 b) cit. zák. předpisuje, že pro účely, které jsou v souvislosti s nemocenským pojištěním, mohou nemocenské pojišťovny zřizovati zvláštní fondy a že prostředků těchto fondů může býti používáno k poskytování fakultativních podpor, ke zvláštním zařízením pro péči o nemocné a rekonvalescenty, přesahující pojišťovací dávku, pro potírání nákaz včetně podporování snah, které k tomu účelu slouží. Podle § 25 téhož zák. nesmí býti jmění okresních nemocenských pokladen použito k jiným účelům než v § 9 b) označeným. Z těchto zákonných ustanovení jest zřejmo, že nemocenská pokladna byla oprávněna učiniti věnování, o které jde, neboť podle tvrzení žaloby věnování se stalo na stavbu nemocnice a na opatření sanitního auta, tedy na potřeby a zařízení pro péči o nemocné a rekonvalescenty, kterých nadto jistě i sama okresní nemocenská pokladna pro své členy používala a měla tudíž sama zájem na tom, by instituce tyto byly vybaveny řádnými prostředky. Okolnost, že v souzeném případě okresní nemocenská pokladna v R. nezřídila fond pro tyto účely, jakž uvedeno v § 9 b) 1 cit. zák., není rozhodné, neboť podle § 25 není třeba pro věnování taková zřizovati fond, nýbrž jest volno pro takové účely ze jmění okresních nemocenských pokladen činiti věnování. Vzhledem k těmto zákonným ustanovením a k jich výkladu právě uvedenému dospěl soud k názoru, že věnování okresní nemocenské pokladny v R. usnesené dne 22. listopadu 1925, jehož zrušení se žaloba domáhá, jest ve smyslu zákona přípustné. Proti usnesení představenstva okresní nemocenské pokladny v R. žaloba námitky nečiní a jde tudíž jen o další otázku, zda pro usnesení ze dne 22. listopadu 1925 bylo třeba schválení nadřízeného úřadu. Podle § 16 zákona ze dne 30. března 1888, čis. 33 ř. zák. přísluší představenstvu okresní nemocenské pokladny veškerá správa a zastupování, vyjímajíc věci, které stanovami výslovně jsou vyhrazeny valné hromadě. Podle § 19 právě cit. zák. jsou okresní nemocenské pokladny podrobeny státnímu dozoru a dozorčí úřad bdí nad zachováním zákonných a statutár-

ních předpisů orgány okresní nemocenské pokladny. Schvalování usnesení představenstva okresní nemocenské pokladny dozorčím úřadem není zákonu známo. I kdyby dozorčí moc nad okresními nemocenskými pokladnami zákonem ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. byla přešla na ústřední sociální pojišťovnu v Praze v tom případě, že teprve tato pojišťovna za platnosti cit. zákona se dověděla o usnesení představenstva okresní nemocenské pokladny v R. ze dne 22. listopadu 1925, obsahující věnování, o která jde, nemá Ústřední sociální pojišťovna podle zákona čís. 221/24 moci ke schvalování usnesení podřízených pojišťoven, nýbrž jen dozorčí moc nad zachováním zákona a nemůže tudíž zrušiti usnesení, které, jak shora již bylo dovozeno, odpovídá zákonu. Schvalovací moci Ústřední sociální pojišťovna nad okresními nemocenskými pojišťovnami (okresními nemocenskými pokladnami) nemá, neboť v celém zákoně je jediný výjimečný případ takového schvalování, t. j. § 181 zák. čís. 221/24, což jest zřejmě ustanovením zvláštním. Vzhledem k tomu zrušení usnesení představenstva okresní nemocenské pokladny ze dne 22. listopadu 1925 nařízením Ústřední sociální pojišťovny jest považovati za vniterní rozhodnutí žalující strany, které proti třetím osobám, tudíž ani proti žalované straně nemůže míti účinek. Odvolání daru, o který jde v souzeném případě, bylo by možné jenom za předpokladů XVIII. dílu obč. zák., upravujícího darování a i jeho odvolání, skutečnosti takové však v souzeném případě tvrzeny nejsou a nelze proto považovati odvolání daru žalující stranou proti žalované za účinné, přes to, že žalující stranu jest ve smyslu zák. čís. 221/24 považovati za právního nástupce okresní nemocenské pokladny v R. Okolnost, jakým způsobem věnované částky byly okresní nemocenskou pokladnou zaúčtovány, je pro posouzení věci nerozhodná, a zaúčtování ostatně, jak je žalující stranou tvrzené, odpovídá účelům, pro které bylo věnování učiněno. Námitka žalující strany proti darování činěná z toho důvodu, že šlo v podstatě o zabránění převodu majetkové hodnoty z německého okresu do okresu českého, které hrozilo nastávajícím splynutím okresní nemocenské pokladny v R. s okresní nemocenskou pojišťovnou v J., není pro posouzení věci rozhodná, neboť, i kdyby pohnutkou k usnesení představenstva okresní nemocenské pokladny v R. ze dne 22. listopadu 1925 byla tato okolnost, nebyla by tato pohnutka důvodem podle § 879 obč. zák. ke zrušení smlouvy pro její rozpor s dobrými mravy, neboť tato pohnutka byla by jen pohnutkou vzdálenější, bezprostřední důvod smlouvy však, který jest mezi stranami nesporný, darování ve prospěch nemocnice a na zřízení sanitního auta, jest nejen po zákonu přípustný a dovolený, nýbrž i v intencích zákona o nemocenském pojištění, jak jest vyjádřen v §§ 9 b) a 25 zák. čís. 457/17, jak již shora bylo dovozeno. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a znovu rozhodl. D ů v o d y: Ve výroku, jímž byla zamítnuta námitka nepřipustnosti pořadu, nebyl rozsudek prvního soudu napaden a bylo jej proto v této části ponechati nedotčeným (§ 462 první odstavec, 497 třetí odstavec c. ř. s.). Strana žalovaná nepodala stížnost do tohoto usnesení pro ni nepříznivého, trvá však přes to i v odvolacím

řízení na námitce, uvádějíc, že otázkou přípustnosti pořadu práva musí se soud zabývat z úřadu v každém období sporu, tedy i v řízení odvolacím. Názor tento jest správný jen, pokud otázka přípustnosti pořadu práva nebyla již (kladně) rozhodnuta formálně právoplatným usnesením soudu nižšího. Zamítl-li první soud, ať právem ať neprávem, námitku nepřípustnosti pořadu práva a nabylo-li usnesení to, nebyvši včas stížností napadeno, formální právní moci, jest jím soud odvolací podle § 42 j. n. vázán a nemůže se již s otázkou tou zabývat. Odvolání nelze upřít oprávněnost. Podle zjištění prvního soudu věnovala okresní nemocenská pokladna v R. v listopadu 1925 žalované obci 60.000 Kč, 50.000 Kč na stavbu nemocnice a 10.000 Kč na opatření sanitního auta. Že si vyhradila za to nějaká práva nebo výhody pro své členy, nebylo ani tvrzeno. První soud správně vádí, že v tomto sporu jest řešiti především otázku, zda věnování to bylo zákonem dovolené, zda bylo k usnesení představenstva potřeba schválení dozorčího úřadu a zda Ústřední pojišťovna v Praze byla oprávněna usnesení to zrušiti. Otázku prvou zodpověděl první soud kladně, druhou a třetí záporně. Dospěl podle §§ 9 b) a 25, pak 16 a 19 zákona o nemocenském pojištění č. 33/1888 k závěru, že představenstvo okresní nemocenské pokladny bylo oprávněno učiniti ono věnování ze jmění pokladny vůbec, že z ustanovení zákona nelze dovozovati ani, že se věnování mohlo státi jen ze zvláštních fondů, o nichž mluví § 9 b), ani, že k věnování bylo třeba vyššího schválení. Odvolatelka právem shledává v tom nesprávné posouzení právní. § 9 b) zák. č. 33/1888 v novelisovaném doslovu ustanovil, že pro účely, jež jsou v souvislosti s nemocenským pojištěním, mohou býti zřízeny zvláštní fondy. Prostředků těchto fondů že lze užiti zejména k poskytování fakultativních podpor, ke zvláštním zařízením péče o nemocné a rekonvalescenty, k potírání lidských nákaz (tuberkulosity, alkoholismu, pohlavních nemocí) a k podpoře snah, jež slouží k těmto účelům. Aby se sebraly potřebné fondy, mohly, nebylo-li jiných prostředků, vybírány býti příspěvky. § 25 ustanovil, že se prostředky k úhradě pojistných dávek, výloh správních, dotace rezervního fondu a příspěvků svazových opatřují příspěvky. Odstavec druhý předpisoval, že k jiným účelům, než právě uvedeným a v § 9 b) vytčeným, nesmějí se ani vybírat příspěvky, ani se nesmí používatí jmění pokladny. Ze srovnání těchto ustanovení §§ 9 b) a 25 vyplývá, že ze jmění pokladny mohly sice býti dotovány zvláštní fondy v § 9 b) zmíněné, že však podpory pro účely s nemocenským pojištěním jen související mohly býti poskytovány jen z prostředků těchto fondů v § 9 b) odst. 2. Že zákon rozeznává mezi prostředky jednotlivých fondů a ostatním jměním nemocenské pokladny, jest zřejmo nejen z doslovu všech tří odstavců § 9 b), nýbrž i z ustanovení §§ 28 a 30 druhý odstavec zákona. Takto rozeznávati nebylo by však třeba, kdyby jakékoli jmění pokladny mělo sloužiti tomu kterému účelu. Nelze proto souhlasiti s názorem prvního soudu, že je nerozhodno, zda byl u okresní nemocenské pokladny v R. zřízen fond pro účely v § 9 b) uvedené a jakým způsobem bylo darovaných 60.000 Kč sčítováno. Stalo-li se, jak tvrdí žalující strana, věnování a výplata 60.000 Kč, o něž jde, nikoli ze zvláštního

fondu zřízeného ve smyslu § 9 b), nýbrž z jiného jmění nemocenské pokladny, odporoval by již tento postup zákonu. Byl-li však postup ten nezákonný, nelze dozorčímu úřadu upíratí právo prohlásiti věnování 60.000 Kč za neplatné. I když § 17 c) nemocenského zákona stanovil, že představenstvu přísluší všechna správa a zastupování nemocenské pokladny, vyjímajíc věci, jež zákonem nebo stanovami jsou výslovně vyhrazeny usnesení valné hromady nebo společné schůzi představenstva a dozorčího výboru, nelze z toho dovozovati, že nezákonné usnesení o vydání převyšujícím vydání zákonem nebo stanovami odůvodněné (§ 17 g) nemůže býti dozorčím úřadem zrušeno. Podle § 19 nemocenského zákona podléhaly okresní nemocenské pokladny státnímu dozoru podle ustanovení platných pro jiné pojišťovací spolky a podle zvláštních ustanovení nemocenského zákona, v první řadě politickým úřadům první stolice. Dozorčí úřad dohlížel na zachování zákonných a statutárních předpisů a měl práva v § 19 vytčená. Není správný názor strany žalované, že, i kdyby představenstvo okresní nemocenské pokladny bylo svým usnesením překročilo obor své působnosti a jednalo proti zákonu, nemohlo by na žalované obci, jež přijala darování bezelstně, býti žádáno vrácení daru, nýbrž, že by jen členové představenstva byli povinni k náhradě škody z jich nesprávného postupu. Způsobem takovým nebyla by zákonem zamýšlená ochrana nemocenských pokladen nikterak zajištěna a mohlo by představenstvo nezákonným postupem způsobiti nemocenské pokladně škody po případě vůbec nenahraditelné. Poukázati jest k tomu, že i k pouhému uložení jmění pokladny způsobem v § 29 třetí odstavec uvedeným bylo třeba souhlasu dozorčího úřadu. Jest právem i povinností dozorčích úřadů dbáti toho, by předpisy zákona o hospodaření se jměním nemocenské pokladny byly zachovány. Jest tedy v rámci dozorčího práva, činí-li úřady opatření, by předpisům zákona bylo vyhověno a by bylo uvedeno s nimi v soulad, co odporuje donucovacím normám zákona. Usnesení odporující závazným předpisům veřejnoprávním nemůže nabýti moci práva, není s to, by založilo právo stran a nemůže proto proti zákonitosti takového opatření býti namítáno, že jde o právo nabyté bezelstně. Nelze proto souhlasiti ani s názorem, že zrušení onoho usnesení představenstva okresní nemocenské pokladny Ústřední sociální pojišťovnou, jest jen vnitřním rozhodnutím, jež proti osobám třetím, tedy ani proti žalované straně nemůže míti účinku. Okolnost, zda příjemce daru, přijímaje věnování, byl bezelstný, byla by závažnou po případě jen pro objem náhradní povinnosti. Rovněž nelze přisvědčiti názoru, že odvolání daru, o který tu jde, bylo by možné jen za předpokladů uvedených v XVIII. hlavě obč. zák. Předpisy právě zmíněné mají na mysli odvolání darování jinak platného a účinného (§ 944 obč. zák.), zde však se uplatňuje, že darování bylo již od původu nezákonné. Že žalující stranu jest pokládati za právního nástupce okresní nemocenské pokladny v R., první soud uznává; že dozorčí moc a dohled na nemocenské pojištění přešly na Ústřední sociální pojišťovnu, vyplývá ze zákona č. 221/1924. Je-li správným tvrzení, že žádost o dodatečné schválení věnování byla podána teprve, když již nový zákon nabyl účinnosti, a že žádost byla postoupena

zemskou správou politickou Ústřední sociální pojišťovně v Praze k rozhodnutí, nelze důvodně popíratí příslušnost Ústřední sociální pojišťovny k rozhodnutí, jak činí strana žalovaná. Z toho, co uvedeno, vyplývá, že právní stanovisko, z něhož vycházel první soud při posuzování a rozhodnutí rozepře, nebylo v naznačených směrech správné. V důsledku svého právního nazírání na věc nepokládal první soud za potřebné prováděti důkazy, ač pro náležité objasnění věci a pro rozhodnutí jsou závažné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Co do otázky přípustnosti pořadu práva jest usnesení procesního soudu pojaté jako odstavec I. do výroku formálně pravoplatným usnesením nižšího soudu ve smyslu plenárního rozhodnutí čis. 3775 sb. n. s., a stěžovatel poukazuje se v dalším na důvody rozhodnutí toho, s nimiž shodují se i důvody odvolacího soudu. Není třeba blíže dovozovati, že žalobkyně neměla příčiny napadati ono usnesení, a že její odvolání mělo na mysli jen odstavec II. rozsudkového výroku.

Ve věci posoudil odvolací soud věc správně po stránce právní a postačí zabývatí se jen námitkami rekursu. Rekurentka vykládá nesprávně předpisy §§ 25 druhý odstavec a 9 b) zákona čis. 33/88. Především není zjištěno, zda sporné částky byly vůbec věnovány pro účely, jež jsou v souvislosti s nemocenským pojištěním. Žalobkyně tvrdí opak a žalovaná netvrdila, že si okresní nemocenská pokladna vyhradila práva nebo výhody pro své členy. Nelze proto na základě pouhého přednesu straníci, že šlo skutečně o účely vytčené v § 9 b) zákona, a nemá ve spisech opory názor soudu prvé stolice, že sama pokladna používala uvedených zařízení pro své členy. Po této stránce bylo právem nařízeno doplnění jednání. Dovolací soud souhlasí s názorem, že se věnování k účelům vytčeným v § 9 b) zák. odst. první a druhý může státi jen ze zvláštního fondu. K čemu mělo sloužiti jmění okresních nemocenských pokladen, bylo vytčeno v §§ 6, 25 odstavec první a příslušných ustanoveních zákona. § 9 b) mluví o účelech, jež jsou v souvislosti s nemocenským pojištěním, ne o nemocenském pojištění přímo (§ 6), a připouští možnost zvláštních fondů (mimo jmění) i účelů, k nimž mohou tyto fondy býti upotřebeny. § 25 odstavec druhý vylučuje možnost vybírati příspěvky a platiti ze jmění pokladny pro jiné účely, než které byly vytčeny v § 25 odstavec první a § 9 b). Z toho neplyne, že částky potřebné k účelům § 9 b) mohly býti hrazeny ze jmění pokladny a ne ze zvláštních fondů. Pokud mluví se v poslední větě § 25 odstavec druhý o placení příspěvků ze jmění pokladny, měl zákon na mysli příspěvky ke svazu nemocenských pokladen (viz odstavec první § 25). Ani § 17 g) nemůže se rekurentka úspěšně dovolati. Šlo-li skutečně o usnesení vyhrazené společné schůzi představenstva a dozorčího výboru, nelze předpis § 17 g) vyložití jinak, než že představenstvo samo o sobě, bez dozorčího výboru nebylo oprávněno činiti usnesení (sr. § 17 c), na základě něhož došlo k výplatě sporných částek. Usnesení to odporovalo zákonu, nebylo tudíž právně účinné.

ným a platným projevem vůle právnické osoby, za kterou bylo učiněno, a nemohlo založiti ani platný závazek této právnické osoby ani právo druhé strany. Nezáleží na tom, jak dalece šlo o věc interní, ježto k platnému usnesení bylo třeba zachovati předpisy zákona. K právní účinnosti věnování sporných částek a výplaty jich městskému úřadu bylo třeba platného usnesení, neboť zákon, předepsav určité náležitosti, uznává za platný projev jen usnesení odpovídající jeho předpisům. Otázka, zda žalovaná obec měla možnost přezkoumati postup, jehož použila nemocenská pokladna pro foro interno, může míti význam jen při posouzení její bezelstnosti. Tato bezelstnost sama o sobě nemůže učiniti nicotné právní jednání platným a právně účinným. Nejde o zrušení platné a závazné smlouvy, nýbrž jest na věc podle žaloby pohlížeti tak, že ke smlouvě vůbec nedošlo a že jde o vrácení peněz daných bez právního důvodu. Zda a jak dalece jest žaloba oprávněna, vyplyne ovšem teprve ze skutkových zjištění, jež mají býti učiněna. Předpis § 17 d. čís. 4 nevylučuje, by žalobkyně nevymáhala na žalované peníze, jež podle jejího tvrzení byly jí, její předchůdkyni vyplaceny neprávem žalované obci. Může tak učiniti, i když jest oprávněna uplatňovati náhradní nároky proti členům představenstva. Otázkou, zda Ústřední sociální pojišťovna jako dozorčí úřad byla oprávněna prohlásiti věnovací usnesení za neplatné, nebude se třeba zabývati, bude-li se vycházeti ze zjištění, že nedošlo vůbec k platnému usnesení nebo že k věnování a k výplatě sporných peněz bylo třeba zvláštního fondu, jehož nebylo. Odvolací soud správně vyslovil, že usnesení odporující donucovacím předpisům veřejnoprávním nemohlo založiti právo stran. Nehledíc k tomu, nelze ze zákona dovoditi, že by nezákonné usnesení nemohlo býti zrušeno dozorčím úřadem. Zákon neupírá právo to výslovně dozorčím úřadům; nedala-li se tudíž vada v hospodaření napraviti jiným způsobem, byl dozorčí úřad zajisté oprávněn zrušiti vadné usnesení. V § 19 byly jen naznačeny způsoby, jimiž mohl úřad upravit stav nevyhovující zákonu. To platí tím spíše, je-li správným skutkový přednes žalující strany, podle něhož bývalý starosta zažádal dodatně o schválení darů. Podle toho není vyloučeno, že představenstvo nepokládalo věnování za konečné a učinilo je závislým na schválení dozorčím úřadem. Nezáleží na tom, na který úřad byla žádost podána, neboť žádost mohl vyřídit jen úřad, jenž v době podání byl k vyřízení příslušný. Bližší bude lze posouditi teprve po doplnění skutkového stavu a bylo proto i tu nařízeno právem doplnění jednání. Není tudíž důvodu, pro který by nejvyšší soud zrušil anebo změnil napadené usnesení, tím méně, by s opomenutím druhé stolice obnovil rozsudek procesního soudu.

Čís. 9169.

Měrné z dolových měr požívá přednostního zástavního práva na horních nemovitostech, jichž se týče. Zjistiti, zda se účtované měrné týká prodaných měr a přebytků dolových, není povinností exekučního soudu,